

ikke blot er i Sammenligning med Regeringsforslaget, at de socialdemokratiske Forslag ville bringe alle de smaa Skatteydere en meget stor relativ Skattelettelse, men at de ogsaa ville bringe en betydelig absolut Skattelettelse i Sammenligning med den hidtil gældende Lov, saaledes at Smaafolk efter vore Forslag ville komme til at bære en langt ringere Skattebyrde, end de hidtil have baaret. Manden med de 1,250 Kr. paa Landet vil blive aflastet for 3 Kr. i Statsskat om Aaret, Manden med de 1,600 Kr. i København vil slippe 6 Kr. 30 Ø. billigere end tidligere. For alle eller saa godt som alle Skatteydere, hvis Aarsindtægt ligger under en Grænse, der selvfølgelig maa være forskellig i de forskellige Hoveddele af Landet, men som ligger omtrent mellem 3,500 og 4,500 Kr., vil Vedtagelsen af de socialdemokratiske Ændringsforslag saaledes betyde en absolut Skattelettelse. De ville komme til at betale mindre i Statsskat end tidligere. Og for de allerfleste Skatteydere med en Indtægt af under 6—7,000 Kr. ville de socialdemokratiske Ændringsforslag betyde en relativ Skattelettelse i Sammenligning med Regeringsforslaget. De Herrer ville altsaa se, at vi fra socialdemokratisk Side ingenlunde ere optraadte som et Arbejderparti i Ordets allersnævreste Forstand, at vi ikke udelukkende have taget Hensyn til den egentlige Arbejderklasse. Vi have ment, at ogsaa de Elementer, der i daglig Tale falde ind under Begrebet Middelfstanden, burde behandles noget lempeligere, end Regeringspartiet vil behandle dem. Taget i grove Omrids kan man saa nogenlunde udtrykke Forholdet saaledes, at af hvert Hundrede Indkomstskatteydere ville kun en 2 à 3 faa en Forhøjelse set i Forhold til Regeringsforslaget, medens derimod de 97—98 ville komme til at betale mindre end efter Regeringens Forslag, og af dem ville atter et Par og halvfems pCt. blive lettede for en Del af den Skattebyrde, de nu maa bære. I Virkeligheden bliver det altsaa kun en meget forsvindende Brøkdal af de rigeste Skatteydere — kun en 2—3 pCt. —, som vi ønske at beskatte højere, end Regeringen ønsker at beskatte dem, og selv for deres Vedkommende, selv for den mest velstillede Del af Skatteyderne, vil man sikkert indrømme, at de socialdemokratiske Forslag bevæge sig indenfor nogenlunde beskudne Grænser. Naar vi — som det vil ses af Eksemplet i Betænkningen — f. Eks. af en Provinsmatador med 100,000 Kr. aarlig Indtægt ville kræve

lidt under 7 pCt., medens Regeringspartiet vil tage noget over 5 pCt., er det jo en Afvigelse, der ikke er saa særlig betydelig. Om en Mand, naar han har betalt sin Indkomstskat til Staten, har tilbage 94,826 eller kun 93,009 Kr. — ja, det er en Gradsforskjel, men det er dog ikke noget, som kan sætte Lidenskaberne stærkt i Bevægelse.

Vi kunde, som ærede Medlemmer let ville forstaa, fra vor Side have ønsket at gaa adskilligt videre i Beskatningen af de store Indkomster, men naar vi ikke have gjort det ved at foreslaa højere Satser for Indkomstskattens Skala, er det, fordi vi have ment, at noget tilsvarende kunde opnaas ad en anden mere hensigtsmæssig Vej, nemlig gennem en meget intensiv Beskatning af de store Formuer. Paa Formueskattens Forøgelse er det, at det finansielle Tyngdepunkt og derigennem indirekte ogsaa det sociale Tyngdepunkt i vore Ændringsforslag hviler, idet de Beløb, vi tænke os indvundne herfra, kunne anvendes til at spare de ubemidlede Dele af Befolkningen for de Byrder, der dels ere tiltænkte dem og dels allerede hvile paa dem. Ligesom for Indkomstskattens Vedkommende saaledes have vi ogsaa for Formueskattens Vedkommende ment, at der var Grund til at tage lempeligt paa de smaa Skatteydere og for de mindste blandt dem at indføre Lempelser, ikke blot i Sammenligning med Regeringsforslaget, men ogsaa i Sammenligning med den hidtil gældende Formueskat. Vi have søgt at opnaa dette ved at foreslaa, at de første 3,000 Kr. af enhver Formue ere skattefri. Vi finde det urimeligt, at Staten skal sænke sine Sugerør ned i det Par Hundrede Kroner, som en Arbejder eller en Tjenestekar, en Syerske eller en Tjenestepige i gunstige Tider har kunnet sætte i Sparekassen. Vi mene, det er meningsløst i social Henseende og formaalsløst i finansiell Henseende, idet de Beløb, der herfra kunne indvindes, betyde saa forsvindende lidt for Statskassen. Vi finde det lige saa meningsløst og formaalsløst, at Staten i fuld Udstrækning skal beskatte de Smaaformuer, der findes i Husmandens og Smaa-handværkerens Besiddelse og tjener for ham som Mittel til at udnytte sin personlige Arbejdskraft i sin Bedrift for at erhverve det daglige Brød ved eget Arbejde. Men helt anderledes stiller det sig efter vor Opfattelse, hvor det gælder de store og da særlig de allerstørste Formuer, der kun optræde som Udbytningsinstrumenter i deres Besidderes Haand, Midler til at drage Gevinst til sig ved Ud-